

mellem de forskjellige Dele af Indlandet og navnlig mellem Sjælland og det øvrige Land, og den tredie Maade, som naturligtvis vilde være den alvorligste, vilde endelig være den at angribe os med Tropper, som bleve bragte til os over Søen. Jeg troer, at dette vilde være de Hovedangrebsmaader, hvorpaa vi maatte være forberedte. Naar man nu vil tænke sig, at det Første skete, nemlig at vor Communication med Udlandet blev affaaen, da vilde dette jo nærmest kunne bevistes ved, at man sendte nogle Skibe op til den nordlige Deel af Kattegat eller Skagerak, hvilke vilde kunne forhindre al Fart fra eller til de danske Havne. Smød et saadant Foretagende vilde det nu vistnok være det Allersjældigste, som man kunde falde paa at gjøre, og sende Panserskibe derop. Derimod burde man sende de hurtigseilende Skibe, som man havde, derop for at jage Fjenden bort eller for at ødelægge ham paa dette Sted. Et enkelt hurtigseilende Skib i Forbindelse med mindre hurtigt seilende Skibe vilde naturligtvis i saa Tilfælde udgjøre en ikke ubetydelig Magt, fordi det hurtigseilende Skib kunde angribe og, hvis det saa paa en eller anden Maade saarede Fjendens, kunde faae Hjælp fra de mere langtsomt seilende Skibe til at erobre Fjendens, men, dersom det selv blev saaret, kunde vente Assistance af de langtsomtseilende Skibe til at komme ud af sin farlige Stilling. Jeg troer, at noget Eignende vilde finde Sted i det andet af mig nævnte Tilfælde, hvor der fra Fjendens Side var Spørgsmaal om at affkære Communicationen mellem Sjælland og Fastlandet. Fjenden vilde ligeledes i dette Tilfælde være nødt til at sprede sig, og det vilde altsaa ogsaa da være af særdeles Bigtighed at kunne attackere eller overrumple Fjendens enkelte Skibe, medens de vare skilte fra hinanden. Derfor vilde et hurtigseilende Skib som det omhandlede ogsaa i saa Fald være af overordentlig Betydning, og det vilde derhos kunne holdes ude i lang Tid; skulde man være nødt til at affsee eet eller flere Panserskibe i et saadant Diemed, vilde man derved svække sin Hovedstyrke ganske overordentlig. Forsaavidt man endelig maa være forberedt paa den tredie Art af Attacke, den, som vilde blive Hovedangrebet,

og altsaa maa tænke sig en Overførelse af Tropper til vore Der, saa er det jo klart, at det vilde være nødvendigt saavidt muligt at affkære eller at ødelægge Transporten af Tropper paa Søen og at forhindre Tilførsel til de Tropper, der maatte være komne over. Det vil nu let kunne sees, at, medens det var Panserskibene, der maatte føre den egentlige Kamp, saa vilde et Par enkelte hurtigseilende Skibe, dersom de kunde undgaae Fjendens Krigsflåde, ogsaa i saa Fald kunne forarsage Fjenden ganske overordentlige Ulykker ved at forfølge og angribe de Skibe, som overførte Tropperne eller Tilførslerne. Det er naturligtvis kun en Skitsering, som jeg her har tilladt mig at give, men jeg troer, at den er tilstrækkelig til at vise, at saadanne hurtigseilende Skibe som det foreslaaede altid ere af overordentlig Bigtighed for en Marine og ikke paa nogen Maade kunne undværes. — Endnu skal jeg med Fornøielse udtale min Tanke om, hvorledes den fremtidige Udvikling vil blive. Jeg troer, at Panserskibene vilde blive kostbarere og kostbarere, og at, efterhaanden som Artilleriet gaar fremad og Panserskibenes Antal aftager. Jo sværere Panserskibene maae være, jo større Skibene derfor maae gjøres, og jo større Capitaler der altsaa kommer til at stikke i et enkelt Skib, desto færre Panserskibe vil der blive bygget, men desto større vil ogsaa Antallet af saadanne hurtigseilende Skibe blive. Det staar derfor i fuld Overensstemmelse med den sunde Fornuft baade med Hensyn til den nuværende Tid og med Hensyn til Fremtiden, at man lægger Vægt paa at bygge saadanne Skibe, som vi i Særdeleshed ere i stor Forlegenhed for, idet intet af vore Skibe er tilstrækkelig hurtigløbende.

Bloug: Den meget ærede Minister bebrejdede igaar min ærede Medforslagsstiller og mig, at vor Overbeviisning kun var bygget paa en svag Grundvold. Det er imidlertid en Feiltagelse, som Mænd, der have særlig technisk Indsigt eller speciel Sagkundskab meget ofte begaae, at de troe, at ingen Andre end de kunne have en Overbeviisning om det, der slaar ind i deres Sag. Jeg maa gjøre den